

geeft, want het is treurig hier gesteld met de hulstbessen. Op plekken, waar erg veel rozenbottels groeien, vindt men deze het volgende voorjaar deels nog zwart aan de struiken. Die worden dus nog minder begeerd dan de Geldersche roos, die althans in de lente leeg is.

Dr. A. VELDHUIZEN.

De bijenarend. — *Aquila non captat muscas*, de adelaar jaagt niet op vliegen, is een oud Romeinsch spreekwoord, maar dan denkt men niet aan den arendsneef, den wespendif, dien de Duitschers terecht wespenuizerd noemen. Wie den tragen vlucht en den habitus van den gewonen buizerd kent, herkent dadelijk den wespendif als een nauw verwant familielid, maar die heel wat deftiger manieren heeft aangenomen en ook slanker en leniger er uitziet. De vleugels zijn veel minder log, ze herinneren met haar lengte en knikking aan sommige zeevogels. Nu er dezen zomer zooveel wespen waren, vertoonde zich ook hun vijand bij Adderhorst. Wat heb ik genoten van zijn schitterenden vlucht als hij langs de heide scheerde en dan zeilend op de manier van den torenvalk, doch zonder bidden, de punten van zijn vleugels liet opzwenken. Wie ééns dien vogel bewonderd heeft, zou hem uit duizenden herkennen. Geheel onschuldig is hij echter niet. Waar hij op wespen jaagt, zit het ook vol bijen en een oud-jachttopziener, die hem had opgemerkt, betrapte hem op het vervolgen van jonge vogeltjes. Althans zoo zeide hij, maar ik heb het niet gezien. En de man is bijenhouder, wiens korven in de buurt stonden. Dan ziet men zoo'n beest met andere oogen en verdenkt hem gauw.

De wespendif was dezen zomer, wel op het appèl, maar de verschillende wespens-orchideeën hielden werkstaking op mijn terrein. Zoodat de *epipactis* daar echte menschenmanieren krijgt: staken, als men het meest noodig is. Of het in de lucht zat, of dat het een plaatselijk verschijnsel was (eisch van betere voeding), weet ik niet.

Dr. A. VAN VELDHUIZEN.

Snoekenregen? — Dezer dagen deelde mij een eenvoudig treinreiziger de volksmeening mede, dat de snoeken door regen in kleine plasjes komen, die met geen wateren in verbinding staan. Vroeger had ik ook van het stekelbaarsje dezelfde veronderstelling vernomen te Almelo.

De medereiziger wist heel goed, dat de paling door het natte gras over land weet te verhuizen, maar in de kleine plasjes, waar deze komen kan, vindt men evenzeer snoeken, die veel te teer zijn om landreizen te maken. Zelf heb ik herhaaldelijk op nog kort uitgegraven geïsoleerde plekken jonge snoeken gezien. Soms bemerkt men ze in een putje of leemkuil in de heide. Grootte aartsvaders vindt men in afgelegen veenplassen. De konklusie is nog zoo dwaas niet, dat als de landreis is uitgesloten, het nieuwste verkeersmiddel, de luchtreis voor de hand ligt. Alleen zijn dan de regendruppels een wat te licht voertuig. Het komt me voor, dat de watervogels de taak verrichten. De snoeken schieten heel vroeg kuit in den tijd, dat de wilde eenden nog druk rondtrekken op de ondergelopen plaatsen, waaraan bij het paaen de snoeken ook de voorkeur geven. Juist van daar kunnen de eenden zoo gemakkelijk met plantendeelen kuit overbrengen. Men weet, dat de jonge snoekjes van een in het oog loopend grooten dooierzak voorzien zijn. Zou dit niet met de veronderstelde wijze van verspreiding kloppen? Nu ik het toch over snoeken heb, wil ik nog even opmerken, dat dezen zomer in het veen bij Schipborg tweemaal door mij een vrij grooté snoek op den kant ongeveer $1\frac{1}{2}$ M. boven den waterspiegel dood werd gevonden. De visschen waren te groot voor een reiger. Voor hun plezier springen ze het water niet uit, dat nog diep genoeg en vol kikkers was. Ik meen te mogen veronderstellen, dat een vischotter de schuldige is, die beide keeren zijn buit bij nadering van menschen heeft laten liggen.

Dr. A. VAN VELDHUIZEN.

Was 1921 een Wespenjaar? — De droge zomer van 1921 kenmerkte zich in mijne omgeving o. a. door de aanwezigheid van buitengewoon veel wespen. Om te kunnen nagaan, of het werkelijk een „Wespenjaar” geweest is, is het wenschelijk, uit zooveel mogelijk verschillende plaatsen berichten hieromtrent te ontvangen; ik vermoed, dat de meerderheid bevestigend zal luiden. Ik noodig daarom de lezers van D. L. N. uit, mij hunne bevindingen daaromtrent mede te deelen. Heeft men soorten kunnen onderscheiden, des

te beter. Onze inlandsche soorten zijn: *Vespa crabro*, *media*, *saxonica*, *silvestris*, *germanica*, *vulgaris* en *ruja*. Vooral uit de excentrisch gelegen deelen van ons land zijn mededeelingen gewenscht, zelfs de eenvoudigste, als b.v.: „wespen waren dezen zomer te . . . bijzonder talrijk.” Aangerichte schade, b.v. aan vruchten, gelieve men ook op te geven.

Eventuele gevolgtrekkingen hoop ik later in D. L. N. te publiceeren.

Schovenhorst, Putten (Veluwe).

DR. J. TH. OUDEMANS.

Een Nestkastje uit Zwitserland. — In „Nos Oiseaux” van Februari 1917 vind ik een aardig nestkastje, aanbevolen door Ernest Burnat. Meer en meer gaan we het type „uit-geholde boomstam” verlaten,

want die dingen barsten meestal binnen enkele jaren.

We nemen dus liever het getimmerde kastje, dat geeft meteen een nuttige bezigheid

voor de beoefenaren van de houtslöyd. Burnat timmert het zijne liefst van pitchpine,

een duurzame houtsoort, die bovendien glad afgewerkt kan worden, hetgeen beschutting

geeft tegen muizen en muschen. Hij bedekt de bovenkant met zink, maar daar-

door wordt het minder gemakkelijk beweegbaar en ik zou daarom liever asphalt-

papier nemen. De zijwanden worden niet alleen gespijkerd maar ook gevoegd en de

bodem is beweegbaar. Hij kan in zijn geheel er uit ge-

nomen worden en vindt steun op een staaf van gegalvane-

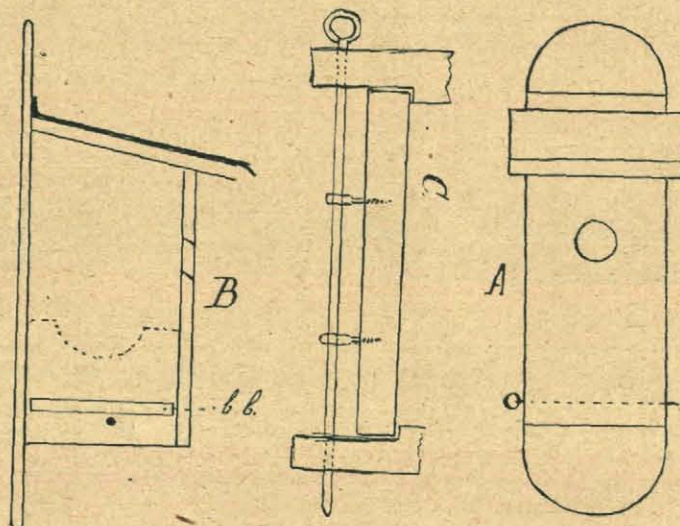
seerd ijzer, die door een paar schroefoogen gaat. Men zou ook twee dergelijke staven kun-

nen aanbrengen. De afmetingen richten zich naar de soort, waarvoor het kastje bestemd

is; voor meezen neemt Burnat $35 \times 18 \times 15$ c.M. en middellijn van het vlieggat 3,5 c.M.

Vindingrijke lezers bedenken zeker nog wel verbeteringen.

T.

Nestkastje volgens Burnat.

A. van voren gezien. B. opzij. C. de beweegbare bodem.

Noctiluca binnen de dijken. — Reeds gedurende twee dagen lichten hier de slooten, wanneer het water beroerd wordt. Bij microscopisch onderzoek vond ik kleine ronde wezentjes, zooals ze eens in De Levende Natuur beschreven zijn. Vermoedelijk zijn ze ingevoerd met het zeewater, dat ingelaten wordt om de polder op peil te houden.

Avenhorn, 31 Aug. '21.

J. ELEMA.

Epeoloides coecutiens niet nieuw voor onze Fauna. — Met ingenomenheid heb ik het feit begroet, dat er allengs meer belangstelling komt voor onze inlandsche Hymenoptera, hetgeen o. a. daaruit is af te leiden, dat er meer dan vroeger kleinere of grotere mededeelingen daarover verschijnen, met name in „De Levende Natuur.”

Zoo trof ik in het nummer van 1 October 1921 de mededeeling aan van den heer M. Lieftinck, dat hij de zeer zeldzame *Epeoloides coecutiens* F., de parasietbij van *Macropis labiata* F., in de Ankeveense plassen bij Weesp aangetroffen had. De heer Lieftinck vermeldt deze vondst als eene ontdekking en de soort als nieuw voor ons land. Dat is echter eene vergissing, waarvoor hij zich had kunnen behoeden, indien hij de bestaande bronnen hadde geraadpleegd. Als zoodanig gelden op entomologisch gebied allereerst het „Tijdschrift voor Entomologie” en de „Entomologische Berichten”, beide uitgaven van de